

Steampunk Annie

Story by

Iwan Solo

Schrijver: Iwan Solo
Steampunk Annie
Coverontwerp: ThM Art&Design
ISBN: 9789463861519
© Publish@rt 2019

Ik ben net na de tweesprong rechtsaf geslagen richting leegte, een oneindige leegte, een eeuwige leegte, leegtes die je namen kunt geven tot in de lengte der dagen maar leegte blijven zolang je niets ziet dat die leegte vult. Waar op aarde vind je nog leegte, die leegte mag heten omdat er geen levende ziel te bekennen valt. Een langgerekte vlakke, breder dan het oog kan overzien.

Dit verhaal begint waar het eindigt. In het niets. Niets te zien in de wijde omtrek. Een grote witte vlakke, een nietszeggende verzameling platgeslagen aarde met een sneeuwlaag eroverheen. De wind veroorzaakt kleine witte wolkjes opwarrelende sneeuw. Nou ja, zwarte, pimpelpaarse of olijfgleurige sneeuw bestaat niet, dus ja, die wolkjes zijn wit. Er klinkt geen geluid op die vlakke, behalve het zuigende zoemen van een mug, een overlevende van de zinderende zomer op deze breedtegraad. De auto is hier gestrand. Geen benzine meer, geen olie meer in het carter, de batterij leeg en de bestuurster overleden. Met haar laatste krachten heeft ze de kap neer kunnen laten om te sterven in de open lucht na vier nachtvorsten. Langzaam vult de auto zich met opgestoven sneeuw, overdekt de bestuurster met een kristallen laagje, blauw oplichtend in de aarzelende zonnestrallen die piekerig door de bewolking heendringen. Het zal weldra lente worden, de sneeuw verdwenen zijn

en de ontbinding in gaan treden. Dan zullen de blauwgroene vliegen komen, de vale maden gaan krioelen en het vlees op haar botten sneller dan voor mogelijk gehouden wordt wegdruipeu. Het eindigt met het leven, als met de geboorte. Vanuit het niets, leeft men naar het niets. Niets ben je, niets word je na je leven. Afval, vuiligheid, kleverig en onwelriekend. Een naam: Annie,,,

II

Het begon allemaal in de supermarkt bij Viktor van Smidt in de Parnassialaan op een steenworp afstand van de Klarissenlaan en de Klets-kous. Een beruchte buurt, waar in de jaren dertig oproeren aan de orde van de dag waren. De ene dag ging het oproer over de vuilnisbakkenverordening, de volgende dag over de fietsenstalling van Sjaak Laagvlieger en een dag later kon het gaan over de broodprijzen van Rick van Smidt, de grootvader van Viktor van Smidt. Een dag zonder oproer was een dag niet geleefd volgens de families Vaandrager, Kakenslager en Von Hertzweiler, die de dienst uitmaakten in het buurtje rond de kerk van Pater Jonge de Voorste. De super zag er sjiek uit, met verlichte uitstalkasten vol delicatessen, heerlijke broodjes, al dan niet warm, wijn en likeur in de schappen en het sterkere spul in de Gall en Gall, bereikbaar vanuit de winkel. Een uurtje shoppen was goed voor een aderlating van meer dan honderd euro. Dus iedereen vloog in en uit met het soort haast dat thuiskomende forenzen hebben als ze door het buurtje scheuren met tachtig op de teller. Annie kende geen haast. Ze nam wat goed voor haar was en legde de aankopen netjes op de lopende band. Elke boodschap apart, van hoog tot laag. De pakken melk en vla eerst, daarna de dozen met kroketten, frikandellen en kipnuggets, de zakken chips, patat, tomaten, witte groente, groene groenten, koffiepads, bananen en het kleine grut erachteraan, ze vergat de eieren. Zo deed ze dat.

Tot ergernis van de proleten achter haar die met dodelijke haast, handenwringend het schouwspel stonden te becommentariëren met de wachtenden voor en achter hen. “Wat duurt dit toch ontzettend lang!” “Schiets toch eens op mens!” “Zo vlug als dikke strond!” De caissière, wel gewend aan Annies sorteringsdrift, bezag het allemaal stoïcijns vanachter haar display, bekeek haar nagels nog eens zorgvuldig, bedacht hoe haar vriend die nacht had liggen kronkelen als ze zachtjes in zijn eikel beet. Iets om vaker te doen. Het had wel wat een zuchtende en wentelende lichaamsmassa die schokkend klaarkwam door haar toedoen. Ze was gisteren met haar tante naar een voorstelling geweest in het kunsthuis dat nog maar net geopend was, pal bij haar om de hoek. Vier mensen, twee mannen, twee vrouwen, lagen naakt op een bed van zwarte tuinaarde onder de tonen van een compositie van Arvo Pärt. Ze raakten elkaar zelden aan, pas op het einde brak er een orgie van tastende handen, een echte penetratie en orgastische bewegingen aan. Ze was er bloedgeil van geworden. So, lucky Joe, die vriend van haar. Na afloop van de performance was ze even het toilet ingedoken en in twee halen met haar vinger klaargekomen. Dezelfde vinger die ze nu uitgebreid zat te inspecteren. Er was een stukje van haar roze nagel afgebroken en aan de andere kant van haar werkplek brak de pleuris uit. Want het duurde allemaal te lang. Annie was al klaar met uitsorteren en nu was de caissière mikpunt van